

عنوان مقاله:

ارتباط دوسویه درونگرایی و محرمیت در شهرسازی

محل انتشار:

یازدهمین کنفرانس ملی مهندسی عمران، معماری و توسعه شهری (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

تکنم سیدی فرد

مهدی دائمی

رضا رمضانزاده

خلاصه مقاله:

موضوع درون گرایی به عنوان یکی از شاخص ترین ویژگی های منتسب به اسلام می باشد. اگر بخواهیم یک ویژگی مشترک بین تمام رویکردهایی که در مطالعات معماری اسلامی وجود دارد ذکر کنیم درون گرایی مسلما اولین گزینه هاست. جوامع اسلامی دارای احساس عمیق پوشیدگی و خلوت شخصی هستند که در معماری سنتی آنان بازتاب می یابد، به نحوی که خانه ها، چهره ای اندرونی و باطنی دارند، حجب و پوشیدگی خانه مسلمان ، تقسیم بندی مشخص حیطة های اندرونی و بیرونی در شهرهای اسلامی یکی از جذاب ترین ویژگی شهرهای اسلامی است. درونگرایی یکی از شاخص های معماری شهر اسلامی و حیاط یکی از عناصر تشکیل دهنده درونگرایی است بطوری که بافت شهرهای اسلامی مجموعه ای از خانه های شهری را تشکیل می دهند که اطراف حیاط بنا شده اند امروزه با حذف حیاط از معماری خانه های مسکونی و ایجاد ارتباط مستقیم و بدون وقفه بین فضای درون با برون در طرح های جدید آپارتمانی و نادیده گرفتن مراتب عبور از فضاهای گوناگون، نقش و کارکرد حیاط که ضمن تقلیل خستگی ها و نگرانی های روزانه، تلطیف روحیه و روان را بلافاصله در بدو ورود به آن موجب می شد، از بین رفته است علاوه بر آنکه انسان را بی توجه به طبیعت و پیرامون خود کرد حرمت خانه را نیز دستخوش ناامنی روانی ، عدم آسایش و آرامش و مشکلات ناشی از بیرون خانه کرد. گسترش شهر و شهرنشینی در نتیجه انقلاب صنعتی و تحولات ناشی از آن و به دنبال آن فرایند شهر نشینی مدرن الگوی متفاوتی را از نظر مسکن و خانه سازی در پیش روی انسان معاصر قرار داده است

کلمات کلیدی:

درونگرایی، سلسله مراتب ، محرمیت، شهر اسلامی ، معماری اسلامی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1133585>

